

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת O מעשה-story	מימרא-statement challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
key-מקרא:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
יבמות-ארבעה אחין		מאן דאמר									
מימרא											
ויאמרן											
אי דמייבם והדר חליץ הכי נמי, אלא גזירה דילמא חליץ ברישא והדר מייבם, וקם ליה באשר לא יבנה, ורחמנא אמר: כיון שלא בנה שוב לא יבנה.											
נתן גט למאמרו - הותרה צרתה, אבל היא אסורה, דמחלפה בבעלת גט.	רבא:										
נתן גט למאמרו - הותרה אפ"י היא, מאי טעמא? מאי דעבד בה שקליה.	איכא דאמרי, אמר רבא:										
שני אחין נשואין שתי אחיות, ומת אחד מהן ואחר כך מתה אשתו של שני - הרי זו אסורה עליו עולמית, הואיל ונאסרה עליו שעה אחת.											
פשיטא, השתא ומה התם דלא מידחיא מהאי ביתא לגמרי - אמרת לא, הכא דקא מידחיא מהאי ביתא לגמרי - לא כ"ש											
תנא הא תנא ברישא, והך חזיא להיתירא ושריא, והדר חזיא לאיסורא, ואידי דחביבה ליה אקדמה, ומשנה לא זזת ממקומה.											
בא עליה - חייב עליה משום אשת אח ומשום אחות אשה, דברי רבי יוסי	ת"ר: [רבי יוסי]										
אינו חייב אלא משום אשת אח בלבד.	רבי שמעון:										
אינו חייב אלא משום אחות אשה בלבד	והא תניא, ר"ש אומר:										
לא קשיא: כאן שנשא חי ואח"כ נשא מת, כאן שנשא מת ואח"כ נשא חי.											
ור' שמעון, היכא דנשא מת ואח"כ נשא חי, כיון דאיסור אחות אשה לא חייל, תתייבם יבומן											
איסור אחות אשה מיתלא תלי וקאי, אי פקע איסור אשת אח - אתי איסור אחות אשה וחייל, והילכך לא פקע.	רב אשי:										
וסבר רבי יוסי איסור חל על איסור?											
עבר עבירה שיש בה שתי מיתות - נידון בחמורה	והא תניא: [ת"ק]										
נידון בזיקה הראשונה הבאה עליו	רבי יוסי:										
כיצד אמר רבי יוסי: נידון בזיקה הראשונה הבאה עליו? חמותו ונעשית אשת איש - נידון בחמותו, אשת איש ונעשית חמותו - נידון באשת איש	ותניא:										
מודה ר' יוסי באיסור מוסיף.	ר' אבהו:										
תינח היכא דנשא חי ואח"כ נשא מת, מגו דאתוסף איסור לגבי אחים - אתוסף איסור לגבי ידידיה, - אלא היכא דנשא מת ואח"כ נשא חי, מאי איסור מוסיף איכא?											
וכ"ת, מגו דאיתסר בכולהו אחוותא											
האי איסור כולל הוא											
מעלה אני עליו כאילו עשה שנים ואינו חייב אלא אחת.	אלא אמר רבא:										
מעלה אני עליו כאילו עשה ב' ואינו חייב אלא אחת.	וכן כי אתא רבין א"ר יוחנן:										
מאי נפקא מינה?											
לקברו בין רשעים גמורים.											
ובפלוגתא											
זר ששימש בשבת - רבי חייא אומר: חייב שנים	דאיתמר: [רבי חייא]										
אין חייב אלא אחת.	בר קפרא:										
קפץ רבי חייא ונשבע, העבודה כך שמעתי מרבי: שנים.											
קפץ בר קפרא ונשבע, העבודה כך שמעתי מרבי: אחת.											
שבת לכל נאסרה, כשהותרה במקדש - אצל כהנים הותרה, לכהנים הותרה ולא לזרים, יש כאן משום זרות ויש כאן משום שבת.	התחיל רבי חייא לדון:										

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	---

יבמות-ארבעה אחין		Talmud Navigator										א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	כ	מאן דאמר	מימרא
שבת לכל נאסרה, כשהותרה במקדש - הותרה, אין כאן אלא זרות.	התחיל בר קפרא לדון:																						
בעל מום ששימש בטומאה - רבי חייא אומר: חייב שתיים	[רבי חייא]																						
אין חייב אלא אחת.	בר קפרא:																						
קפץ ר' חייא ונשבע, העבודה כך שמעתי מרבי: שתיים.																							
קפץ בר קפרא ונשבע, העבודה כך שמעתי מרבי: אחת.																							
טומאה לכל נאסרה, כשהותרה במקדש - אצל כהנים תמימים הותרה, לכהנים תמימים הותרה ולא לבעלי מומין, יש כאן משום בעלי מומין ויש כאן משום טומאה.	התחיל רבי חייא לדון:																						
טומאה לכל נאסרה, כשהותרה במקדש - הותרה, אין כאן אלא משום בעל מום.	התחיל בר קפרא לדון:																						
זר שאכל מליקה - ר' חייא אומר: חייב שתיים	[רבי חייא]																						
אין חייב אלא אחת.	בר קפרא:																						
קפץ רבי חייא ונשבע, העבודה כך שמעתי מרבי: שתיים.																							
קפץ בר קפרא ונשבע, העבודה כך שמעתי מרבי: אחת.																							
נבלה לכל נאסרה, כשהותרה במקדש - אצל כהנים הותרה, לכהנים הותרה ולא לזרים, יש כאן משום זרות ויש כאן משום מליקה.	התחיל רבי חייא לדון:																						
נבלה לכל נאסרה, כשהותרה במקדש - הותרה, אין כאן אלא משום זרות.	התחיל בר קפרא לדון:																						